

\*\*\*

І знов мені не привезла  
Нічого пошта з України...  
За грішніі, мабуть, діла  
Караюсь я в оцій пустині  
Сердитим богом. Не мені  
Про теє знать, за що караюсь,  
Та й знать не хочеться мені.  
А серце плаче, як згадаю  
Хоч невеселії случаї  
І невеселії ті дні,  
Що пронеслися надо мною  
В моїй Україні колись...  
Колись божились та клялись,  
Братались, сестрились зо мною,  
Поки, мов хмара, розійшлись  
Без сльоз, роси тії святої.  
І довелося знов мені  
Людей на старості... Ні, ні,  
Вони з холери повмирали;  
А то б хоч клаптик переслали  
Того паперу .....

.....  
Ой із журби та із жалю,  
Щоб не бачить, як читають  
Листи тії, погуляю,  
Погуляю понад морем  
Та розважу своє горе.  
Та Україну згадаю,  
Та пісеньку заспіваю.  
Люде скажуть, люде зрадять,  
А вона мене порадить,  
І порадить, і розважить,  
І правдоньку мені скаже.

[Друга полонина 1848.  
Косарал]